

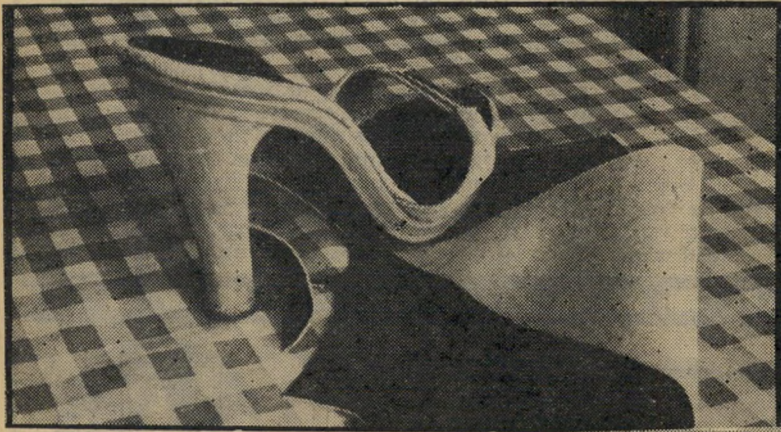

פנטזים ניהוחות מהנעל

מי אמר שהגנשים הן גזע מדוכא? בכל סרט המראה חיזור קלאסי ראוי לשמו, מת' עקשים הקוואלרים לשתות שמפניה מתוך נעלה המעודנת של הגברת. אילו היו מספרים למישהו את הסיפור בסיטואציה הפוכה — ראשית היה מתחלחל, שנית היה מברר מאיזה סטלג הוא לקוח.

ג'נטלמנים שכאלה פסו מן הארץ, ולכן אין שום צורך לחכות לאיזה צמח כזה, תקוף בולמוס הרגיש למיקרובים — כדי לארגן נעליים ללא הניהוח המקובל. זה ממש נעים גם לסתם יום-יום.

הפנטז הבא ניתן לביצוע בכל סוגי הנעליים, ותוצאות הלוואי הנלוות לתהליך חלי-צתן יפסיקו להיות משהו לא נעים בעלי לב חזק.

נעל ודוגמת הסקאי ציידה סקאי נגד צ"ז

ובכן, תולשים בלי רחמנות את הרפידה הפנימית הדקיקה העשויה לעיתים מבר, ולרוב מעור לאי-כלי-בן משוכח.

רפידה זו היא לרוב הרעה החולה בכל הנעל. חום ולחות הוצה משחררים ממנה את כל הכישרונות. דבר שני שעושים זה, פותחים דפי זהב, ומחפשים תחת הסעיף „פלסטיק ומוצרים“. חנויות המוכרות סקאי לרפוד וכל מיני תחליפי עור סינתטיים, קונים ירעת סקאי (לא דמוי לכה מקומסת. אם כבר, אלא רק חלק ונוקשה) ומקפידים שצידה השמאלי של היריעה יהיה מבד סרוג או ארוג כלשהו, כי צריך להדביק כל זאת לנעל, ודבקמגע רגיל לא-כלי-בן מדביק פלסטיק למרות שמוכתח על האריזה.

מישטח הפרידה העור המכסה בתור גיורת על צידו השמאלי עם השלל, מניחים את רפידת המכסה בתור גיורת על צידו השמאלי של הסקאי, מציינים וגוזרים בקו נקי, תוך הקפדה על גיורת ימין וגיורת שמאל. מודדים בנעל „על יבש“ אם הכל תואם ואין צורך בחיכוך גיורה. מורחים דבקמגע על צידה השמאלי של רפידת הפלסטיק, בעזרת אורכו של מברג כלשהו — בלי למרוח גם את פנים הנעל.

מצמידים היטב תוך לחיצות, מתיחות והתאמות. אי-מריחת שיכבה שנייה של דבק מגע בתוך הנעל מאפשרת „מישוק“ של הרפידה עד התאמתה למקומה המדויק.

זהו שום ליכולך לא יתמקם יותר ברפידה האטומה, וניגוב נושי פעם במטלית לחה, יפתור את כל הבעיות. יקפזן המקשן ורקשה: „אבל הנעל לא נוחה!“

ובכן, זה טיבעי לחלוטין. מרגע שפשטו את עורה של הנבלה המיסכנה — הכל הפסיק שם לנשום. באחריות.

אורך התפרים הצדדיים, תופרים בהקפדה, ומחברים משני הצדדים רצועות דקות גזרות אלה, השלום על ישראל.

תפירה

ניצד מרחיבין

כאשר קו סגירת הכפתורים יוצר מתח שוך נקנקיות, תנועת הכתפיים נחרתה במאסר ולבעל-הבית פיתאום, באופן בל-תימוסבר, מאד מאד צפוף בפנים — את הוא וסימן ברור שבעלת הבית קיב-לנה מלכות בימיה חדשה — זכיל התופ-עות הנל הן תוצאות-לוואי בלתי-נמנעות לאכספרימנטים שהיא עורכת במרץ, על חולצותיה האהובות של בעלה.

מה עושים ומיקרה שזה-עתה נהרסה ללא תקנה חולצתו האהובה של הבעל — זו אשר עליה מושתתת כל אישיותו? מרחיבים אותה, כמובן, סיפור פשוט מאין-כמהו, כאשר יש עודף בד בצדדים, אבל אף פעם אין.

לכן, מפשפים בסטוק האוצרות הפרי-טי, אי הולכים לחנות ובוחרים רצועת בד תואם שצריך להפוף לבד לחולצה ב-י נקודות הבאות: עובי בד, סוג סיב, מניון סביבים וכמובן צבע ודיגום. הנוחה מנחה אחרת: האפקט הסופי צריך להיראות כמו משהו שהתכוונו אליו מלכתחילה — ולא כלאי שחבר-ברירה, מכבסים אריג נבחר זה לפני התפירה והחיבור, כדי למנוע חורבן שני.

מחשבים כמה סנטימטרים חסרים מס-תמת השואה, ומחלקים לשניים — כדי לפזר סנטימטרים אלה בצורה סימטרית מצד ימין ומצד שמאל. פותחים את הז-עניין בניתוח אמיץ החל מהשרוליים, לכל

משגע, (קריצי — על שם ה"קריץ" שזה משמיע בזמן האכילה) וזאת עוד חגיגה בפני עצמה.

אין מכינים הרומנים מקרונים? — בי-אמנות.

ראשית, את הפסטה, בניגוד לאיטלקים — הם מבשלים באופן גיוני. שום איטריה קשה לא תימצא בסיר גומני. הם מדי-לים במקדם-קשיות מוגדר מאד לענפי עץ, ולאטריות, איטריות זה איטריות, ועץ זה עץ, שנית, הם מסננים, שוטפים, מחזי-רים על צד, ואת מתחילה הסימפניה.

לחבילה של 350 גרם מקרוני מבוש-לים במי-מלח, מעורבבים מדי פעם נגד הידבקות ומסוננים, מוסיפים: 100 גרם (חבילה) חמאה. (לא מרגינה); 2 כפות גבינה לבנה חלקה; 100 גרם גבינה צהר-בה (גוש הלב); 100 גרם גבינת רוקפור, ישראלית (תוצרת דניה מטללית יתור, אך קרמית מדי לגירור).

מגרים את הגבינות גם, מוסיפים מלח לפי הטעם (המלח בתבשיל זה מביא לי-„פריחת“ כל הטעמים). מגישים בצלחת גדולה מקושטת בעלה חסה גדול, עם צלוחיות גבינה מגוררת להוספה אישית, וכמה זיתים שחורים מפוזרים.

אגב, שילוב יוצא מהכלל טוב הוא מעט חסה טריה קצוצה לרצועות של ס"מ רור-חב, מעורבת עם המקרוני, בתוך צלחת הסועד. מגישים בצלוחיות נפרדות חסה קצוצה, לשירות עצמי.

שילוב טעם החסה הטריה והאיטריות המבושלות זה משהו אגדי.

כדאי להכין כמהות כאלה — כדי ש-יישאר מה להניח במקרר למנוחת לילה, ומה לטגן לחגיגת יום.

בישולים

מקרוני רומני

הגשם החורפי הביא לי את טעם המק-רוני. ואם מקרוני — אז רק בנוסח רומ-ני. אלא אלה.

ביום חורף קר, כשנשארים תקועים ב-מיטה עם ספר טוב, וכל פעילויות המשק נדחות עד הודעה חדשה, אין כמו מקרוני לעזרה ראשונה.

ראשית זה טעים גורא. שנית — זה משיש וטוחם פלאים. שלישית — זה מונע מעמדים מביכים, אשר בהם צריך לענות מהר תשובה מתקבלת על הדעת, לעזר רעב המתעניין אם, זה הכל מה שיש לאכול. העודר לא יהיה רעב עוד, לא יתעניין אם זה הכל מה שיש לא-כול, למרות שזה כל מה שיהיה לאכול. רביעית — אם ייוותר באורח פלא קצת מקרוני בסיר, תוקעים אותם במקרר. למח-רת מסגנים אותם ללא מיכסה וללא שומן על מחבת טפלון, עד יצירת קרום קריצי

קוסמטיקה

פילינג

תוצרת בית

בתנאי בית, ללא עזרת קוסמטיקאית, גמור, אימוש בכימיקלים קשה והנחותה למורה. אפשר ללכת לקבל עזר חלקי בפנים, נטול פיצעונים, נטול גבשושיות למרות חיסוסו, ולמרות גבשושיות. רוב החיסוסים בפנים נגרמים עקב

שיוויון

זכויות

האשה

בזודלחץ קטן — חדר המחלקה האורטופדית בבית חולים, שבו דמויות רפאים תלויות על גלילות, מי יותר מי פחות, והתווכחו על שיוויון זכויות ל-אשה, שהייתה ליד חולה, לבזי בפרץ בין גברים, ולחץ-הדם עלה לי באופן פראי למשמע השטויות האותנטיות שהשמעו-לי אנשים החיים אל נכון במאה-העש-רים.

בסוף החדר שכב עבדאית אימים, בעל חזות זכרית שחומה אשר אם רק היה פותח גם הוא את הפה, היה מותר לי את האפשרות להתפקע, לצאת מתוך עורי, ולהגיד שלום. ואכן, אשר יגורתי בא.

„אצלנו“, פתח הבס עמוק, „הגבר-בי, אומר, אתה במילה האחרונה.“

בשלב זה כבר עברתי לארס תת-קר-קעי, „באמת“, שפך עוד, „אני תמיד אור-מר: כן, מותק.“

עור רגיש (אין לעזר רגיש שום קשר עם דרגת שומניותו של האובחן על-ידי צבירת קטנה. אדמומית וגירוי ה-נשארים זמן רב יחסית, מורים על עור רגיש) לא מקרצפים יותר מפעם בשבוע. עור עם קרצפונים (פיצועי נימים קטני-טנים) לא מקרצפים בכלל.

אחרי הטיפול בספוג המיוחד מורחים קרם לחות קל מאד. להשתדל ביותר לא להגשים טיפול ולא לגרות את העור. אי-שדירות הטיפול יולות האופי אינן דיווידואלי. מותר להגדיל את תדירות ה-שימוש בתנאי שהעור מגיב טוב. אינו מגורש ואינו צפוע אלא בוחק בבריאות וחספיות תאיו.

לא צריך אבל להגשים כמו חברתי ה-שמנמנה. סיפרתי לה על הפנטז בבוקר, ומשבתה אצלה אחר-הצהריים — עוד מצאתיה מקרצפת בדבקות. מהה את עור-שה-י? נבלחתי. „הספוג הזה מוריד תאים, מה? ובכן, יש לי סבלנות!“

ספוג מוריד תאים אין דומה לו

תאי העור המתים היבשים שקונים להם שביחה על העור וממאנים לרדת בקצב הרגיל, עובי העור מוחך.

קונים ספוג מסוג מיוחד, שתמונתו מצורפת לעיל, ומשתמשים בו פעמיים ב-שבוע בלבד, בצירוף סבון ומים חמים לקירצוף הפנים.

חיסוסו התאיד מיוחד של הספוג מגרד את שיכבת התאים המתים של העור, ו-מאפשר לו לנקו את שומניו בחופשיות. עובדה המונעת גבושיות ופיצעונים. ית-רונו בולט, כיוון שבניגוד לקרם הפי-לינג — אין הוא מכיל שום כימיקלים, והשימוש בו מכני מעיקרו.